

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

796:613.4

Hely

Idő

"1921"

Személy

Szerző:

Cím: *Üdülőttelep a megyeri Senki-szigeten*

Forrás:

Az Újság

Bsp.

1921. 7. 29

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Közzététel Üdülőttelep

a megyeri Senki-szigeten.

(Indiánok Budapest határán. — A legolcsóbb nyaralás.)

A sziget, Senki szigete, Pomáz és Megyer között fekszik a Dunán és akkora, mint egy dunai hajó. A partjain néhány bozót, embermagasságnyi cserje és alig-alig egy-két zsenge fa. A keleti partokon három nagy kődomb van: a káposztásmegyeri vízművek kutjai. Észak-déli irányban, a második és harmadik kut között felfedezünk egy sátrat. A káposztásmegyeri szigeten linge sátrak alatt emberek laknak, a kik egész nap ruhátlan fürdenek és csak este bujnak ki a Duna vizéből. A part felé irányítjuk a csónakunkat.

A sátor egy kis magaslaton áll, körülötte bokrok. Akkora, mint egy kunyhó. Kőlépeső vezet a bejáratáig és a vásznán ablak is van hasítva. Evezőcsapásainkra a partról kutyaugatás felel. Egy farkaskutya

ugató kutya:

— *Lion! Csend! Hallgass! Jóbarát!*

Odamegyek hozzá, kölcsönösen bemutatkozunk és megrázzuk egymás kezét. Egy pár pillanatig még barátságatlanul néznek ránk: nem értik, mit akarunk. De azután egyszerre mind beszélni kezd: dicsérik a szigetjüket, a *Senki-szigetet*, a sátor-életet, a hús Dunát, a csónakjukat...

Kidorül, hogy jámbor pesti iparosok és kereskedők, a kik a forróság elől menekültek ide.

— Valaki esküvel bizonyította, — mesélem, — hogy látott a szigetről a partra evezni egy szénfeketé embert, a ki ijesztően csattogtatta a fogát.

— *Jaj! az Kramer Józsi lehetett — felelik. Az tényleg ijesztő alak. Egész feketére sült le és a fején óriási karimájú szalmakalapot hord. A kalapján pedig méteres tollat. Olyan mint egy néger kacizika.*

— *Mióta vannak itt a szigeten? — kérdezem.*

— *Nem először az idén, évek óta ide járunk nyaralni. Nekünk nincs pénzünk előkelőbb nyaralásra, de mondhatom, kellemesebben Ostendében sem nyaralhatnánk. Van közöttünk olyan is, a kinappal benn dolgozik a városban és csak estefelé jön ki közénk. Hajnalban felkel, megfürdik, evez egy kicsit, azután újra bemegy a városba.*

— *Van-e még a szigetnek több lakója is? — kíváncsiskodom.*

— *Hogyne! — nyugtatnak meg — arra lejobban délen, a honnan a füst száll felfelé, egész sátorlábos van. Valóságos nyaralóttelep.*

Elvezetnek oda.

Hat vagy hét sátor áll itt. A legelsőn lobogó is van a zászlófelirat: *Családi sirbolt*. Ez a sátor a legnagyobb. Itt fogadják a vendégeket, ez a telep raktára itt vannak a szerzőszámok.

A főszátor előtt ül a törzs apraja-nagyja és kíváncsian néz bennünket, féhéreket. Előáll egy ur, bemutatkozik. Ő a *Puskás*, a törzsfőnök helyettese. A törzsfőnök nincs itthon, mint mondják, jelenleg vízviszonyban szenved és valamelyik parti korezmában buslakodik.

Itt ezen a telepen csupa hivatalnok lakik familiás

A családi „sirbolt.”

tól. A sátrakban szalmazsákok vannak, meg pokróczok — ez a fekhely. De nem alszik senki sem a sátorban, hanem a szigeten szerteszét töltik az éjszakát. Napközben sokat csónakáznak, usznak. A parton fekszenek a csónakok, a Szózat, a Bábó, a Zsófi, a Daruszamecska és a Kumimbri, a családi dereglye, a melybe tizenhatan is elférnek. Erre a csónakra a legbüszkébbek.

Puskás, az altörzsfőnök, a ki egyébként telente irdalmi ember, végigkalauzol a telepen. Bemegyünk minden sátorba. Rend, tisztaság mindenhol. Az egyik sátor előtt egy kis hatóves leányka söpri a füvet.

— *Tisztának kell lenni itt mindennek — selypiti.*

Kalauzunk mutatja a sátrak mögött elterülő kis mezőt, a melynek bársonyos pázsitját ők gondozzák.

Az egész szigeten schol se látni elhajtott papirt, a pesti kirándulóhelyek csunya éktelenségét.

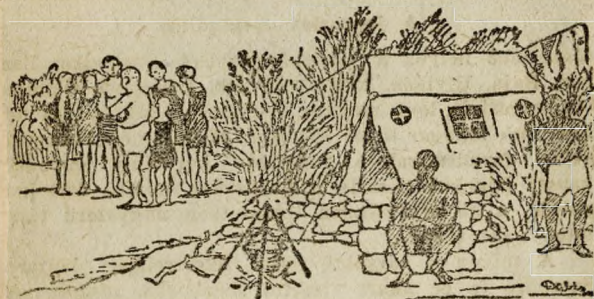
— *Huszonegy éve, — mondja az altörzsfő — hogy először jöttem ide nyaralni. Én voltam az első települő, a többiek azóta jöttek.*

— *Kellemes hely a Senki-szigete, azt mondanom sem kell, láthatja és így nem csoda, hogy az idén már harmincz állandó lakóssal dicsekszik telepünk. Persze szombaton és vasárnap százzszámra jönnek ide látogatók és hivatalnoki vendégek...*

— *Nézze, — mondja és a partra mutat — valaki át akar jönni!*

— *Hát azt honnan tudja, hiszen kétszázan is állnak a parton — csodálkozom.*

Egy hosszú öreg ur elősiet az egyik sátorból, kezében hatalmas láteső. A megyeri partnak irányítja, aztán odaszól néhány heverésző legénynek:

Sátor-villa a Senki-szigeten.

ugrik a vízbe és onnan ugatja meg a csónakunkat. Vonítására benépesül a sátor környéke, vagy nyolc-tíz izmos férfi sereglik elő és idegenkedve vizsgálja csónakunkat. Egytől-egyig rövid fürdőnadrágban vannak, a testüket barnává sütötte a nap. A csónak partot ér. Kingrunck és szívszorongva sietünk a sátor előtt állókhoz.

Az egyik szigetlakó elesendesíti a még mindig

— Gyerekek, jön a Laczi, menjetek át érte.

Majd felém fordulva, magyarázólag hozzátészi:

— Ott azon a házon — mutat a partra — óriási, ide- látszó betűk hirdetik: Megyeri csolnak-garage és bér- csolnakda. Már most, ha valaki át akar jönni, oda áll az és szó alá, mi megnézzük ki az, és ha ismerős, csónak megy érte.

A sátorátor szélén áll a konyha: egy földbeépített agyag-takaréktűzhely. Éppen fő rajta az ebéd. Tojásos haluska. Oldalt egy asz- szony uborkasalátát ké- szít hozzá.

Az óriási távesőbe most egy kislány néz. Gizike, az altörzsfő ká- vébarna leánya.

— Odanézzen, a partra — mondja felháborodva.

Belenézek a messzilá- tóba. A parton strandoló két-háromszáz embert két lovasrendőr kergeti haza. Fürdőruhában sza- lad ijedten a tömeg.

— Miért bántják ezeket a szegény embereket? — mondja Gizike. — Ezeknek nincs pénzük a Margitszi- getre menni. Meg kell irnia, hogy itt, Megyernél, a leg- szelidebb a Duna és nem igaz, hogy itt sokan fulladtak volna be. Eddig egész nyáron — hál' Isten — csak egy kis fiút vitt el a víz, azt is azért, mert nem tudott uszni.

A „családi tűzhely“.

Nem szabad elvenni a szegények örömét! Erről irnia kell!

Eucsuzunk a szigetlakóktól.

— A Lidón is laknak kannibálók — mondják.

A Lidó-szigetre evezünk. Két kilométerre van a Senki-szigetétől délre. A csónak a parttól tiz lépésnyire már megfeneklik, olyan sekély itt a víz. Belépünk a nagyos vízbe, a talpukat simogatja a selymes talaj. A parti fővény is bársonyos, nem úgy, mint szembe, Római-fürdőn, a hol éles kövek sebzik fel a lábat.

A parton egy vastag gyökerekből összetákoltt sátor áll. Hatan laknak benne. Beljebb, az erdőben megint két sátor. Többen ezután nem laknak ezen a szigeten, de annál többen vannak itt egész nap és csak este men- nek haza aludni.

A ruháikat a fákra aggatják, vagy a földre teszik és nyugodtan otthagyják őrizetlen. Megkapó, milyen bizalommal viseltetnek itt egymással szemben az em- berek.

Most az igazi Lidón, vagy a Balaton mellett is für- denek. De itt lakatos-kabinokban vetkőznek és a kulcsot magukkal viszik a vízbe. Pedig a kik itt fürdenek, egyetlen ruhájukat hagyják a parton.

Hét óra. Visszacvezünk Római-fürdőre, felöltözünk és nekivágunk a poros országutnak.

A nap még forrón tűz le. A testünkön ég a ruha. Visszatekintünk a Senki-szigetre és a Lidó felé, a hon- nan ide látszanak még a sátrak, a lobogó zászlók és az emberi testek.